

BÖLÜM I

ŞEYTANLA EL ELE YÜRÜRKEN ONDAN KORKAMAZSIN. Ben küçükken böyle demişti Freddie. Sonra da bana, erkek kardeşimi sevip sevmediğimi sormuştu.

Luke, lanet olası bir zorba, diye cevap vermiştim.

Bunu söylerken bakışlarım onun yüzünde değil, yerdedi. Üst kata çıktığımız sırada, büyük ve eski mermer merdivenin deseninden gözlerimi alamayışımı hâlâ hatırlıyorum. Yıllar geçtikçe basamakların orta kısımları yürünmekten hafifçe aşınmış ve bu da o anda kendimi olduğumdan yaşlı hissetmeme sebep olmuştu. O zamanlar, Freddie ne kadar yaşlıysa ben de o kadar yaşlı hissediyordum kendimi ki bu da epey yaşlı olmak demekti.

'Lanet olası' deme Violet. 'Lanet' kelimesini kullanma.

Ama sen kullanıyorsun. Gerçekten de kullanıyordu. Hem de hep. Bir defasında Luke, beni bu lanet olası merdivenlerden

aşığı itmişti, demiştim bakışlarımı ayaklarımdan çekmeden. Eğer istediği buysa o düşünüş beni öldürememişti, ama iki dişim kırılmış ve alnım deli gibi kanayarak yarılmıştı. Kardeşimi sevmiyorum, demiştim. Ve şeytanın bu konuda ne düşündüğü hiç de umurumda değil. Gerçek bu.

O zaman Freddie bana sert bir bakış atmıştı. Felemenklere özgü o masmavi gözleri, ilerlemiş yaşına rağmen ışıltılıydı. Gözlerimi ve saçlarımı ondan almıştım.

Büyük anneme herkes lakabıyla seslenirdi. Hatta annem ve babam bile. Çünkü onun deyimiyle, onun asıl ismi Fredrikke'in kısaltması olan Freddie'ydi. Anne ya da büyük anne değil. Sadece Freddie.

Gerçek var, gerçek var Violet. Ve bazı lanet olası gerçekler, yüksek sesle söylenmemeli yoksa şeytan bunları duyup senin peşine takılabilir, demişti Freddie, o narin ve kırışık ellerini ellerimin üzerine koyarak.

Yaşım ilerledikçe yaptığımız bu konuşmayı sık sık düşünür olmuştum. Genellikle çocukken yaptığınız konuşmaları unutmazsınız. O zaman bunu pek fazla düşünmeseniz de yıllar geçtikçe, kendini sanki daha dün olmuş gibi net bir şekilde hatırlatıp dururlar.

Çok uzun zaman önce, ben doğmadan, hatta babam bile doğmadan önce Freddie, üzerinde kürküyle partilere katılıp kokteyller içer ve sanatçılara maddi destek sağlayacak projelerle uğraşmış. Benim kadar ufak bir kız olduğu döneme ait hikâyelerini de birlikte mutfakta kurabiye yaparken ya da Citizen'ın merdivenleri üzerinde oturup gelgiti izlerken anlatırdı. Bunlar genellikle içinde bolca alkol, er-

kekler ve bela olan çılgın hikâyelerdi.

Ama hayatında gizli bir şey vardı. Ne kadar sorarsam sorayım hiçbir zaman bunun ne olduğunu anlatmamıştı. Kötü bir şey olmalıydı bu. Gerçekten kötü. Tüm yetişkinlerin kötü hikâyeleri vardır ve hikâye ne kadar kötüyse o kadar az konuşulur. Bir insanın gerçekten kederli olduğunu bu şekilde anlayabilirsiniz. Kendilerini dinleyen herkese ağlayıp acıklı hikâyelerini anlatıyorlarsa bilin ki aslında hiçbir şeyleri yoktur. Ya da en azından önemli bir şeyleri yoktur. Ama insanların gerçekten canını yakan şeyler, kalplerini parçalayan asıl şeyler... İşte bunlar hiçbir zaman konuşmadıklarıdır. Buradan anlarsınız.

Freddie'nin kederini de böyle anlamıştım.

Bazen onu bir şeyler yazarken yakalardım. Ama yazdığı bir günlük mü yoksa arkadaşlarına yollayacağı bir mektup mu, bilmiyordum. Genellikle gecenin geç saatlerini seçer ve yazdığı sırada da üzgün görünürdü. Belki de bu yüzden, başına gelen o kötü şeyi biriyle paylaştığını düşünmüştüm. Sadece, o kişi ben değildim.

Belki boğularak ölen kızı yüzünden belki de başka bir şey yüzündendi, bilmiyorum. Fakat Freddie onca içkiden, erkekten ve beladan sonra içinde kalan boşluğu dolduracak şeyi aramaya başlamıştı. Bulduğuyrsa Tanrı olmuştu. *Tanrı ve şeytan*. Çünkü bunlardan biri, bir diğeri olmadan var olmazdı.

Freddie zamanının çoğunda, sanki en yakın arkadaşıymış ya da eski bir sevgiliymiş gibi, şeytandan bahsedip dururdu. Onu otoyollar, abur cubur gıda paketleri ve televiz-

yon gibi pek çok şeyde görürdü. Ve delilikte ve alkolde ve cinayette...

Şeytanla ilgili tüm o konuşmalarına rağmen Freddie'yi hiç dua ederken görmedim. İnce parmakları tespih boncuklarının üzerinde dolaşmadı, kemikli dizleri hiçbir haçın karşısında yerleri öpmeyi, dudakları duayla sessizce kıpırdanmadı hiç. Freddie dua etmezdi. En azından benim görebileceğim bir yerde.

Bense ederdim.

Freddie'ye dua ederdim. Ölümünden sonraki beş yıl boyunca o kadar sık ediyordum ki bu benim için neredeyse reflekse dönüşmüştü; sıcak bir çorbayı üfleme gibi. Ailem gittiğinde, paramız bittiğinde... Bazen denizden esen o lanet olası rüzgârın uğultusu, üst kattaki kardeşimden daha yakın olurdu bana. Kendimi hep dipsiz bir yalnızlığın içinde bulurdum. İşte böyle zamanlarda hemen duaya sarılırdım.

Şeytan konusunda da Freddie'ye dua ederdim. Elimi şeytanın elinden uzak tutması için yalvarırdım ona. Beni kötülükten korumasını isterdim.

Ama kaçamadım. Tüm bu dualarıma rağmen şeytan, yine de geldi ve buldu beni.

BÖLÜM 2

İKİZ KARDEŞİM LUKE İLE YAŞIYORDUM. O ve ben, yapayalnızızdık. Sadece on yedi yaşındaydık ve kendi başımıza yaşamamız yasal olarak uygun olmasa da bugüne kadar hiç kimse, bu konuda bir şey yapmaya kalkışmadı.

Ebeveynlerimiz John ve Joelle Iris White sanatçıydı, ressamlardı. Bizi seviyorlardı ama sanatı daha çok seviyorlardı. O yaz, eski bir Volkswagen minibüsle Avrupa'yı dolaşiyor, kafelerde ve şatolarda ilham perilerini arıyorlardı. Ve tabii, ailemizden kalan son servet de harcanıp gidiyordu sayelerinde. Eve çabuk dönmelerini umuyordum. Yanlış anlaşılmasın, yalnızca iyi bir üniversiteye gitmeme yetecek kadar para kalmış olmasını istediğimdendi bu aslında. Yeşil çimenleri, beyaz sütunları, devasa kütüphaneleri ve dirsekleri süet yamalı ceketler giyen profesörleri olan, güzel bir üniversite.

Ne yalan söyleyeyim, bu hayale kendim de pek inanmıyordum.

Büyük büyük babam sanayici olduğu için gençken gerçek anlamda dünya kadar para kazanmıştı. Parasını, o dönemlerde herkesi heyecanlandıran tren yollarına ve üretime yatırmıştı. Tüm mirası da olduğu gibi hiç tanışamadığım büyük babama kalmıştı.

Freddie ve büyük babam, o dönemde Echo'nun en zengin insanlarıydı. Aslında onlar Echo'daki her şeyin 'en'iydiler. Freddie bana, Glenshiplerin kendilerinden daha zengin olduğunu söylese de benim zihnimde zengin zengindi. Büyük babam, dalgaların dövdüğü bir uçurumun kenarına, tehlikeli toprakları andıran bir araziye, büyük bir ev inşa etmişti. Çılgın büyük annemle de kendisiyle denizin kenarındaki bu evde yaşaması ve bebeklerini doğurması için evlenmişti.

Evimiz görkemli ve güzeldi. Ama karanlık bir yanı da yok değildi. Sert rüzgârları, azgın dalgaları göğüsleyen, kontrolden çıkmış bir evdi burası. Uzaktan genç ve zarif görünen ama yaklaştığında şakaklarındaki beyazlar, göz çevresindeki kırışıklıklar ve sol yanağındaki yara iziyle, yaşlı bir balerin gibiydi.

Evimizin ismini büyük annem Freddie koymuş. Orson Welles'in *Citizen Kane* filminden ilham alarak bu koca malikâneye Citizen Kane ismini vermiş. O filmi kasvetli bulmuşumdur hep. Ama asıl ilginç olan evin ismini bir filmden alması değil tabii. Bizim evimiz 1929 yılında inşa edilmiş fakat *Citizen Kane* 1941 yılında çıkmıştı. Bu da demek oluyor

ki Freddie'nin buraya uygun ismi bulması yıllar sürmüş. Belki filmi izlemiş ve bir bağlantı kurmuştu. Bilmiyorum. Çoğu zaman kimse, Freddie'nin bir şeyi neden yaptığını bilemezdi. Ben bile.

Freddie ve büyük babam, hayatlarının sonuna kadar Citizen'da yaşamışlardı. Annemle babam Avrupa'ya gittiğinde, Freddie'nin ikinci kattaki, eski yatak odasına taşındım. Odaya yerleştim fakat hiçbir şeye dokunmadım; gömme dolabın içindeki elbiselerini bile çıkarmadım. Yıllar yıllı orada durdular.

Odamı seviyordum. Üzeri çizik çizik olmuş aynanın, kollukları olmayan kısa sandalyelerin, zarif ve oryantal giysi paravanının kibirli havasını da. Yarım ay şeklindeki kadife divandan, ayakucumdaki kitaplara uzanarak ardına kadar açtığım tozlu, uzun perdelerin arasından fırtınalı gökyüzünü seyretmeye bayılıyordum. Geceleriye mor püsküllü gece lambaları, ışığı lila rengiyle koyu mürdüm arasında bir tona çeviriyordu ki bunu da oldukça teskin edici buluyordum.

Luke'un odasıysa üçüncü kattaydı. Ve sanırım ikimiz de aramızdaki bu mesafeden hoşlanıyorduk. Böylesi ikimiz için de daha iyiydi.

Luke ve ben, ebeveynlerimizin Avrupa'ya gitmeden önce verdikleri parayı, aylar öncesinden tüketmiştik. Yaz gelmiş, okul bitmişti ama endişelerimiz yerli yerinde durmaya devam ediyordu. Okyanus havası Citizen Kane'i iyice aşındırdığı için yeni bir çatıya ihtiyacı vardı. Luke ve bense yemek ve kahve için kıvranıyorduk. Böylece aklıma parlak

bir fikir geldi. Misafir evini kiralayacaktık. Evet, Citizen'ın bir misafir evi vardı. Freddie'nin, aç kalmış sanatçıları desteklediği günlerden kalma bir yerdi burası. Birkaç aylığına buraya gelir, onun resimlerini yapar ve bir sonraki kasabaya, bir sonraki zengin insana, bir sonraki seksi cin şişesine giderlerdi.

Hiçbir şey çıkmayacağını düşünmeme rağmen, yine de Echo'ya kiralık misafir evi ilanları astım.

Ama bir şey çıktı.

Haziranın başlarında, ilkbaharı yenerek yazı getirmiş gibi hissettiren sıcak bir gündü. Büyük mavinin önünden akıp giden yola bakarak evin ön basamaklarında otururken, deniz tuzuyla yüklü hava yüzümü okşuyordu. Basamaklar taşandı. İki büyük ön kapıyı çevreleyen, iki sütunun arasından aşağı uzanıyorlardı. Oldukça gösterişli ve *Sunset Bulvarı* filmindekileri anımsatan merdivenlerdi bunlar. Yeşil çimenler, bizim basamakların önünden başlıyor, daire biçimindeki park alanını sararak kaldırımsız yola dek uzanıyordu. Uçurumun kenarına gelindiğindeyse otlar sona eriyordu. Kayalıklara çarpan dalgalarla sonlanan, dümdüz bir uçurumdu bu.

O gün, yenilenmiş eski model bir araba, dar okyanus yolunda, Sunshine'ın evinin önünden geçerek bizim araç yolumuza girdiğinde, bir yandan denizdeki dalgaları izliyor bir yandan da Nathaniel Hathorne'un kısa hikâyelerini okuyordum. Eski model diyorum çünkü araba 1950'lerin o büyük ve güzel arabalarındandı. Oldukça uzun yol yapmış gibi duruyordu ama bir yandan da fabrikadan yeni çıkmış

gibiymi ve cilası, Noel sabahındaki bir çocuğun yüzü kadar parlaktı.

Araba durdu. İçinden bir çocuk indi. Benimle aynı yaşta görünüyordu ama yine de ona erkek diyemezdım. Yani evet, bir *çocuktı*. Çocuk arabadan indi ve sanki ona seslenmişim gibi bakışlarını doğrudan bana çevirdi.

Ama seslenmemiştim, beni tanıımıyordu. Ben de onu tanıımıyordum. Uzun sayılmazdı, belki 180 santimden biraz kısaydı. Aynı zamanda güçlü ve kaslı bir görüntüsü vardı. Dalgalı, gür, kahverengi saçları yandan ayrılmıştı... Ta ki denizden esen rüzgâr onları dağıtıp, alınına düşürerek karmakarışık edene kadar öyleydi en azından. Yüzünü görür görmez beğenmişim. Ve sanki her gün yaz güneşinin altındaymış hissi veren esmer teniyle kahverengi gözlerini de.

Bana baktı, ben de ona.

“Violet sen misin?” diye sordu ve cevabımı beklemeden devam etti. “Evet, sanırım sensin. Ben River. River West.” Elini havaya kaldırdı. “Burası da Citizen Kane olmalı.”

Evime bakıyordu, o yüzden ben de başımı kaldırarak eve baktım. Hatıralarımda burası, beyaz sütunları, büyük kare pencereleri çevreleyen turkuaz mavisi kenarlıkları, düzgün çimenleri ve ön çeşmenin ortasındaki zevkli, çıplak heykelleri ile ışık saçan bir evdi. Ama şu an gördüğüm çeşme, yosunla kaplı pis bir yerdi. Zavallı, çıplak kızlarınsa bir burnu, bir göğsü ve üç parmağı kırılıp kaybolmuştu. Çimenler iki metrelik bir *Gizli Bahçe* ormanını andırıyordu artık.

Citizen’ın bu hâlınden utanmış değıldim çünkü hâlâ

muhteşem bir yapıydı. Yine de o anda, *Belki de çimleri biçmeliydim*, diye düşündüm. *Ya da çıplak çeşme kızlarını temizlemeliydim. En olmadı, pencere kenarlıklarını boyamalıyım.*

Bitmek bilmeyen bir dakika boyunca birlikte evi inceledik. Ardından, “Kitap okuyan sarışın bir kız için oldukça büyük bir ev,” dedi evi süzmeye devam ederken. “Yalnız mısın? Yoksa annen ve baban buralarda bir yerde mi?”

Kitabımı kapatıp oturduğum basamakta ayağa kalktım. “Onlar geçen sonbahardan beri Avrupa’da.” Durdum. “Senninkiler nerede?”

Gülümsedi. “Haklısın.”

Kasabamız, yabancılara karşı sağlıklı bir korku geliştirmemi önleyecek kadar küçüktü. Ayrıca *onlar*, heyecan uyandırıcı ve içinden ne çıkacağı belli olmayan hediye paketleri gibiydiler bana göre. Başka bir yerin o tatlı kokusu sanki bir parfüm gibi yayılıyordu üzerlerinden. Ve bu yabancı River West de bende herhangi bir korku uyandırmamıştı... Hissettiğim şey yalnızca, yağmur yüklü kara bulutların altında denizi seyrederek geleceğimi düşündüğüm zamanlarda, içime dolup taşan heyecan ve umut fırtınasıydı.

Ben de gülümsedim. “Burada ikiz erkek kardeşim Luke ile yaşıyorum. O, genellikle üçüncü katta olur. Şanslıysam tabii.” Arkamdaki üçüncü kat pencerelerine dönüp baktım ama evin girişindeki çıkıntı pencereyi görmeme engel oldu. Yeniden çocuğa döndüm. “Peki, adımı nereden biliyorsun?”

“Kasabadaki ilanda gördüm, seni budala,” dedi River gülümseyerek. “Kiralık misafir evi. *Citizen Kane*’de Violet ile

görüŖün. Civardakilere adresi sordum, beni buraya yönlendirdiler.”

Budala kelimesini Luke’un kullandığı gibi kullanmamıştı. Yani onun yaptığı gibi, kısıtğı gözlerini kırpıp, yüzünde aŖağılayıcı bir gülümsemeyle bakarak yapmamıştı bunu. Daha çok tatlı bir söz gibi söylemişti. Bu da biraz aklıma karıştırmıştı. Sağ ayağımdaki sandaleti çıkarıp parmaklarımı taş basamaklara vurmaya başladığımda, sarı eteğim dizlerimin üzerinde sallanmaya başladı. “Yani misafir evini kiralamak mı istiyorsun?”

“Evet, doğru bildin.” River dirseğini parlak arabasına koyarak arkasına yaslandı. Üzerinde, sadece kirli sakallı İspanyol erkeklerin deniz kenarında geçen Avrupa filmlerinde giydikleri türden siyah keten bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Başka birinin üzerinde garip durabilirdi bu kıyafet. Ama ona yakışmıştı.

“Tamam. İlk ayın kirasını peşin almam gerekecek.”

Başını salladı ve elini arka cebine götürdü. Deri bir cüzdan çıkarıp açtı. İçinde kalın bir tomar para görünüyordu. Öyle kalındı ki bir miktar parayı saydıktan sonra onu zar zor kapattı. Ardından bana doğru yürüdü, elimi aldı ve avucuma beş yüz dolar bıraktı.

“Önce evi görmek istemiyor musun?” diye sordum gözlerimi dolarlardan ayırmadan. Sonra da parmaklarımı sıkıca kapattım.

“Hayır.”

Sırıttım. River da sırtıyordu. Burnunun dümdüz, ağzı- nınsa hafifçe çarpık olduğunu fark ettim. Hoşuma gitti doğ-

rusu. Sonra, arkasını dönüp içinde birkaç eski bavul olan bagaja doğru havalı bir şekilde yürüyüşünü izledim. Evet, onu izledim. Bavullar şu fermuar yerine tokalar ve kayışlarla tutturulanlardandı. Kendimi çarçabuk topladıktan sonra, sandaletimi yeniden sağ ayağıma geçirerek Citizen Kane'in çevresinde yürümeye başladım. Dar ve büyüyen çalılıkların arasındaki yolu takip ediyordum. Tüm o sarmaşıkla kaplı pencereleri ve düz ahşap garajı geçerek evin arka kısmına ulaştım.

Sadece bir defa arkama baktım. Beni takip ediyordu.

Eskimiş tenis kortunun ve eski seranın yanından geçtik. İki yapı da son gördüğümünden çok daha kötü görünüyordu. Freddie öldüğünden beri her şey berbat olmaya başlamıştı. Hem de hızla. Sadece para sıkıntımızdan da kaynaklanmıyordu bu durum. Freddie bazı şeyleri, bir şekilde parasız da kontrol altında tutabiliyordu. Yorulmak bilmiyor, her şeyi kendi başına tamir ediyordu. Her gün temel tesisat bilgilerini ya da marangozluk işlerini, toz almayı, yerleri süpürmeyi, temizlik yapmayı öğreniyordu. Biz öyle değildik. Biz hiçbir şey yapmıyorduk. Yalnızca boyayabiliyorduk. O da duvarları, çitleri ya da pencere çerçevelerini değil yalnızca tuvaleri.

Babam, resim dışındaki boyama işlerinin Tom Sawyer ya da ayaktakımından diğer yetimlere göre olduğunu söylerdi. Dalga geçip geçmediğinden emin olamazdım. Muhtemelen ciddiydi. Ama Luke ve ben tablolar yapmayı da bırakmıştık.

Misafir evine çıkan patikada yürürken utanmıştım. Te-

nis kortunun çimento zeminin arasındaki çatlaklardan parlak çimenler fıskırmıştı. Yer yer yaprakla bezeli file ise küf tutmuş, eski bir elbisenin uçları gibi yeri süpürüyordu. Ne zaman olmuştu bu, burada en son kim tenis oynamıştı; hatırlamıyordum.

Seranın cam tavanı da Freddie'nin ölümünden sonra çökmüştü. Bir kış fırtınasında olmuştu bu. Camın kırılma sesini duyduğumu hatırlıyorum; keskin çatırtılar, kayalıklara vuran dalgaların seslerine karışmış, ta Citizen'daki odamdan bile duyulmuştu. Çatısı çökmeden önce bazen seraya gidip kitap okurdum. Citizen'ın içinde pek çok gizli okuma köşem vardı. Resmi bırakmadan önce de resim yapma köşelerim.

Citizen'ın ihmal edilmişliği yüzünden bir kez daha utandım. Uzun zamandır kimse bu arka bahçeye girmemişti. Hatta kimse seranın parçalanmış camlarını toplamamıştı bile. Hâlâ öylece, seranın zemininde, bir jilet gibi keskin ve sessiz uzanıyorlardı. Aralarından mavi, yeşil ve beyaz renklerdeki egzotik bitkiler fıskırmış, yapının ahşap kirişlerine tırmanarak göğe uzanmışlardı.

Misafir evine yaklaşırken yavaşladım. İki odalı, tek katlı, her şey gibi sarmaşıklarla kaplı kırmızı tuğladan bir binaydı. Fena sayılmayacak bir tesisatı ve elektriği vardı. Ayrıca Citizen'a da en ideal açıda konumlanmıştı. Öyle ki okyanus bir yüzdeki ağızsa Citizen büyük kocaman burun, misafir evi sağ göz, fareli eski labirent de –yıllar boyunca buradan geçmek imkânsız olmuştu– sol gözdü. Böylece tenis kortları ve sera da sağ yanağın üzerindeki iki çirkin ben gibiydi.

Misafir evine vardığımızda kapıyı açtım. İkimiz de içeri girip etrafa bakmaya başladık. Her yer toz içindeydi ama aynı zamanda da sıcak ve bir açıdan da tatlı bir atmosferi vardı buranın. Büyük açık bir mutfağı, sarı mutfak dolaplarının içinde kenarları kırılmış fincanları ve art deco tarzı mobilyaların üzerinde kırkyama battaniyeleri vardı. Telefon yoktu. Luke ile aylar önce telefon faturalarını ödeyemez olduğumuz için Citizen’da da çalışır bir telefonumuz yoktu. Bu yüzden de ilana bir telefon numarası koyamamıştım.

Bu misafir evinde en son kimin kaldığını hatırlayamıyordum. Pencere kenarlarında kurumuş yağlı boya tüpleri vardı. Lavabonun içindeyse hâlâ, yıkanmış ve orada unutulmuş fırçalar duruyordu. Anne ve babamın, labirentin diğer tarafında, baraka adını verdikleri bir stüdyoları vardı ve tüm sanat çalışmalarını orada gerçekleştirirlerdi. Yarım kalmış resimlerle dolu, hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici bulduğum, hafif bir terebentin kokusuyla dolu bir mekândı bu stüdyo.

Lavabonun önünden geçerken unutulmuş bir fırçayı atmayı düşünerek aldım. Ama avucuma değen fırçanın kollarının nemli olduğunu gördüğümde şaşırdım. Demek ailemin dostlarına ait değillerdi. Yakın zamanda kullanılmışlardı.

River West fırçaları aldığımı ve sonra da onları bulduğum yere geri bıraktığımı fark etmişti. Hiçbir şey söylemeden sadece gözleriyle beni izledi. Bense dalgınlıkla büyük yatak odasına girmiştik ki River’ın rahatça eşyalarını kayabilmesi için bir iki adım geriledim. Neredeyse pembeye